koos! Kül linna rahwast, näggusas riides, sured härrad ja prauad; kül tallopoegi, mustas watmannis, mönnel weel kollased sapad jalgas, mönnel wannad pastle räbbalad; keige ennam weel linna koli poissa, ramatud kaenla al, piiks ja pääks, naggu warblassed nabra kallal. Ei tea kust neid keik lahti lastud, sa ei sa jalga ligutada, nemmad risuks ees. Mönni püsti kelm tömmab wankre nukki pulga eest ärra, et rattas assiga ennam kokko ei leppi, kui ajama akkad, waid omma teed suissa eddasi jöuab, meest tahha teiste tüllits te peäle jättes. Ja sedda naero ja öiskamist, mis siis kuulda, et enneselle kippub naer peäle. Noh, mis nüüd Kustas ja Juhhan laadal tewad? Soab nähha, kumb neist terrasem ja möistlikkum on. Juhhan ütles Kustassele: kule wend, mis meie ühhe kohhö peäl siin tukkume? wöttame kätte, rakendame hobbosed ümber; lass' wanna wallali körwas trawida ja seame täkku aiste wahhele. Wat' egga se wanna kronni ei suda meid ärra söita, ja söita on tarwis, mis meie muido laadal olleme? Kustas pölgas selle nöu hopis ärra, wastates: mis se söitmimme tähhendab? Täk on tulline, tulleb aeg, ta pillutab, ehk meie murrame wankre assid purruks. Sa nääd, surem hulk laadalessi on joppastand, et ei märka te peält ärra minna; wata kui nad seäl seggaminni lähwad, minne arruta neid ühhest ärra. Jä sinna agga seia wankre

jure, minna lähhen ja otsin müima hobbuste seast ühhe wälja, ja toon ta seia. Söidame siis, et nähha same, mis ellukas ta on. Kustas läks, Juhhan jäi wankre jure. Ürikesse aja pärrast kihhutas üks kaddaka saksa modi mees, kaunis uhke korw-wankrega, omma kölpjalla raudja Juhhani lähhedalle ja pakkus külla rahwale ümberringi terwist. „Noh, küllamehhed, mis teie siin tukkute, eks te sa kauplema!" nenda lögutas kaddaka saks ülle keige laada. Juhhan astus liggemalle, et raudjaga tuttawaks saaks. Agga kül se on üks wanna körrend, mötles Juhhan ommas meles, ja nä kudda ta nurjatu loma pea üllesse kruind, nenda et ninna otsekohhe püsti wasto taewast. Mis ta selle sugguse kondipurrugu laadale tulnud; se ep kölba ennam tatralegi. Kaddaka saks pöras seddamaid silma Juhhani täkku peäle, kergitas hobbose peälmist mokka, ja hammastest aasta arro ärra tundes, küssis ta Juhhani käest: kas lustib wöido söita? Juhhan panni sedda küsimist pahhaks, ja pöras linna watrelle selga. Ei linna watter pand sedda tähhele, waid tikkus liggemalle ja ütles Juhhanille: ärra häbbene kulla kuppukenne, sa nääd, et ma sulle head kaupa pakkun; kui sa mo ette jöuad, siis maksan ma sulle kümme puddelid öllut ja ni paljo wiina, kui sa tahhad; agga kui minna wöidan, siis pead sa mulle üks puddel öllut maksma. Kas se polle sinno kohta tullus